

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΑΠΤΙΣΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΟΓΟΤΥΠΟ

Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
"Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 59ο - ΤΕΥΧΟΣ 611 ●
● ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2016 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

“Όχι στὸν συμβιβασμό

Συνύπαρξις: Ἀγάπη - Μῖσος

νύπαρξις, συνεργασία, συμφωνία, συμβιβασμός! Σέ μία ἀληθινή κοινω-
νία ὅλοι ἔχουν θέσι. Σέ μία πολυφωνική κοινωvία ἀκούγονται ὅλες οἱ
φωνές, χωρίς φανατισμό καὶ ἐμπάθεια. Σέ μία ἀληθινή δημοκρατία
ἔχουν τὴ θέσι τους ὅλοι οἱ πολῖτες, πού ἀγαποῦν τὴν πατρίδα.

Ἐπομένως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἄρα καὶ οἱ χριστιανοί, ἔχουν δικαίωμα καὶ
κατῆκον νά κάνουν τὴν ἐπιλογή τους πάνω σέ διάφορα θέματα, χωρίς αὐτό νά ση-
μαίνει χωρισμό ἢ διαίρεσι, πολύ δέ περισσότερο πόλωσι. Ψηφίζουν π.χ. σέ ἐκλο-
γές ἐλεύθερα, τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλον. Διαλέγουν μέ τὰ δικά τους κριτήρα καὶ
ἐκφράζονται ἐλεύθερα. Ἄλλ' ἢ ἀγάπη σέ κάποιον πρόσωπο ἢ ἀκόμη καὶ σέ κάποια
πολιτική παράταξι, ποτέ δέν σημαίνει μῖσος σ' ἄλλο πρόσωπο ἢ σ' ἄλλο κόμμα.
Τό χειροκρότημα στὸν ἕνα δέν σημαίνει φτύσιμο στὸν ἄλλον. Καθένας ψηφίζει
ἐλεύθερα, ἀλλά καὶ ἄνετα μπορεῖ νά συνυπάρχη καὶ μέ τούς ἄλλους. Αὐτό σημαί-
νει συνύπαρξις σέ μία ἐλεύθερη κοινωvία ἀληθινὰ ἐλευθέρων προσώπων.

● Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς καλεῖ σέ σπουδαία ἐκλογή, στή σπουδαιότε-
ρη ἐκλογή τῆς ζωῆς μας. Νά διαλέξουμε ἕνα ἀπό τούς δύο: Ἡ τόν Χριστό ἢ τό
Διάβολο. Τό διαζευκτικό εἶναι ἀπόλυτο: Ἡ, ἢ! Ἡ τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλον.

● Σέ πολιτικές ἐκλογές διαλέγουμε κάποιον ἀρχηγό μέ τὴν ψῆφο μας, χωρίς
αὐτό νά σημαίνει, ὅτι ἀποκλείεται ἢ συνύπαρξις ὄλων τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν
μέσα στήν ἴδια κοινωvία. Στήν ἐκλογή ὁμως πνευματικοῦ ἀρχηγοῦ τό διαζευκτι-
κό ἢ εἶναι ἀπόλυτο. Θά διαλέξουμε ἕναν ἀπό τούς δύο, ἢ τόν Χριστό ἢ τό Διάβολο.

● Εἶναι δυνατόν νά δῶ δύο πολιτικούς ἀντιπάλους νά δίδουν τὰ χέρια καὶ νά
ἀγκαλιάζονται, ἐν ὄψει μάλιστα κοινού ἐχθροῦ. Δέν εἶναι δυνατόν ὁμως νά φαν-
τασθῶ τόν Ἰησοῦ Χριστό ν' ἀγκαλιάζεται μέ τό Διάβολο. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι μετα-
βλητοί: γι' αὐτό καὶ δέν ἀποκλείεται προσέγγισις τους. Δύο πρόσωπα ἀποκλείε-
ται ν' ἀλλάξουν ποτέ: Ὁ Χριστός καὶ ὁ Διάβολος. Οὔτε ὁ Χριστός μπορεῖ νά γίνη,

ἔστω καὶ λιγάκι, ἀμαρτωλός. Οὔτε ὁ Διάβολος μπορεῖ νά γίνη, ἔστω καὶ λιγάκι, ἅγιος. Ἄναμαρτητος σέ ἀπόλυτο βαθμό ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Πανάμαρτητος, ὅλος ἀμαρτία, καὶ ἀμετανόητος σέ ἀπόλυτο βαθμό, ὁ Διάβολος.

● Ἄρα ἀποκλείεται σύγκλιση ἀπόψεων ἀνάμεσα στόν Χριστό καί στόν Ἀντίχριστο. Ἐκλέγω τόν Χριστό ἀρχηγό τῆς ζωῆς μου, δέν σημαίνει μόνο ἀγάπη στόν Χριστό. Σημαίνει συγχρόνως καί μῖσος στό Διάβολο. «Οὐδεὶς δύναται δυοσί κυρίου δουλεύειν. Ἡ γάρ τόν ἓνα μισήσει καί τόν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἓνός ἀνθέξεται καί τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει» (Ματθ. στ' 24).

Συμβιβασμός ἀσυμβιβάστων

Οἱ χριστιανοὶ τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἀνθρωποὶ τῶν συμβιβασμών. Δέν συμβιβάζονται, θυσιάζοντας τό «ἐγώ» τους ἢ τό πείσμα τους. Ἐνας τέτοιος συμβιβασμός θά ἦταν ἅγιος! Συμβιβάζονται, δυστυχῶς, θυσιάζοντας τήν ἀλήθεια, τίς ἀρχές τους, τήν πίστι τους, τό Εὐαγγέλιο, τήν ἠθική, τήν Ὀρθόδοξο πίστι.

— *Ἐ, τί νά κάνουμε; Μὲ ὅλους πρέπει νά τᾶχουμε καλά, γιά νά περνᾶμε καλά καὶ ἡρεμα!*

Λησμονοῦν, ὅτι ὁποῖος τᾶ ἔχει καλά μὲ ὅλους, μ' ἓναν δέν θά τᾶ ἔχη καλά: μὲ τόν Θεό. «Εἰ ἀνθρώποις ἤρεσκον, Χριστοῦ δούλος οὐκ ἂν ἦμην», λέει ὁ ἀπ. Παῦλος (Γαλ. α' 10). Στροφή στόν Χριστό σημαίνει ἀποστροφή τοῦ κόσμου· τοῦ κόσμου τοῦ κακοῦ· τοῦ πνεύματος τοῦ κόσμου.

● Ὁ πιό ἐπικίνδυνος πειρασμός τῶν χριστιανῶν εἶναι ὁ πειρασμός τοῦ συμβιβασμοῦ. Ὁ Διάβολος, ὅταν ὁ Χριστός ἀρχισε τό δημόσιο ἔργο Του, ἐμφανίστηκε ὄχι ἐπιθετικός, ἀλλά συμβιβαστικός. Καλωσόρισε τόν Κύριο! «Ἐέρω -τοῦ λέει- ποιός εἶσαι. Καί θά σέ συστήσω στούς ἀνθρώπους, πού δέν σέ γνωρίζουν. Εἶσαι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ». «Οἶδά σε τίς εἶ, ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ» (Μάρκ. α' 25).

Γιά τό ἀσυμβίβαστο Χριστοῦ καί Σατανᾶ, Ἀλήθειας καί ψεύδους, δίδασκει

πάντοτε ὁ ἀπόστ. Παῦλος. Πολλά ἐπιθετα ἔχουν δοθῆ στόν Παῦλο. Θά μπορούσαμε νά προσθέσουμε ἓνα ἀκόμα: Παῦλος ὁ Ἄσυμβίβαστος. Τό ἀσυμβίβαστο Φωτός καί σκότους τό παρουσιάζει στή Β' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή μέ χαρακτηριστικά παραδείγματα, μέ ἀλλεπάλληλα ἐρωτήματα (στ' 14-16):

● «Μὴ γίνεσθε ἕτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· τίς γάρ μετοχή δικαιοσύνη καί ἀνομία;».

● «Τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;».

● «Τίς συμφώνησις Χριστῶ πρὸς Βελιάλ;».

● «Τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστου;».

● «Τίς συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων;».

Ὁ Παῦλος, πού κήρυττε τή μετοχή καί συμμετοχή μας μὲ τόν Χριστό (Ἐβρ. γ' 14), πού κήρυττε τήν κοινωνία μας μὲ τόν Χριστό καί μὲ τοὺς ἀδελφούς (Α' Κορ. α' 9. Ἐβρ. ιγ' 16), πού κήρυττε ὅτι ὅλοι ἔχουμε μερίδα στόν ἴδιο κληρο (Κολοσ. α' 12), αὐτός ὁ Παῦλος ἀπέκλειε οἰανδήποτε σχέση (μετοχή, κοινωνία, μέρος, συγκατάθεσι, συμφωνία) μὲ τό πνεῦμα τοῦ κόσμου. Ἄλλο ἀγάπη στοὺς ἀνθρώπους, καί ἄλλο συμφωνία μὲ τίς ιδέες καί τό πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων. Πολλοὶ δυστυχῶς προσπαθοῦμε νά συμβιβάσουμε τὰ ἀσυμβίβαστα. Ἐμεῖς συμβιβάζουμε:

● χριστιανική καί κοσμική ζωή,

● Ἐκκλησία καί κόσμος,

● πίστι καί ἀπιστία,

● Θεό καί Σατανᾶ.

● Μὲ τὰ χέρια προσπαθοῦμε νά πιάσουμε καί τόν οὐρανό καί τή λάσπη.

● Μὲ τὰ πόδια νά συμβιβάσουμε καί τοὺς δύο δρόμους· μὲ τό ἓνα περνᾶμε τό κατῶφλι τῆς ἐκκλησίας· μὲ τό ἄλλο περνᾶμε τό κατῶφλι τῆς κολάσεως.

● Ἐχουμε μία καρδιά, ἀλλά τό παίζει διπλᾶ, ἀφοῦ θέλει μέσα της νά χωρέση καί τίς δύο ἀγάπες, καί τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Μαμωνᾶ.

Πόσο γελάει μ' ἐμᾶς ὁ Σατανᾶς!

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ζητάει ὀλόκληρη τήν καρδιά μας, ἀφοῦ ὀλόκληρος ἔ-

κείνος προσφέρεται σέ μᾶς. Ὁλοκληρωτικά Ἐκεῖνος μᾶς ἀγαπᾷ. Πῶς μπορούμε ἡμεῖς νά Τοῦ δώσουμε ἕνα κομμάτι μόνο τῆς ἀγάπης μας;

Ἀντιρρήσεις

Κανένας συμβιβασμός. Ἄλλ' ἀκούγεται ἡ πρώτη ἀντίρρηση:

—*Μά λέτε νά μὴν ἀγαπᾶμε τόν κόσμον, τούς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου;*

Ἄξι, δέν ἀπαιτεῖ κάτι τέτοιο ὁ Χριστός. Ὅλους τούς ἀνθρώπους ἀγαπᾶμε. Ἄλλο ὅμως ἀγάπη, ἄλλο συμφωνία. Ἀγαπῶ π.χ. τόν ἄνθρωπο, πού μολύνθηκε ἀπό τό ἔητζ, ἀλλά δέν συμφωνῶ μέ τό ἔητζ· πολύ περισσότερο δέν θέλω τή σφραγίδα τοῦ ἔητζ πάνω μου. Ἀγαπῶ ὄλους, καί τούς πλέον ἀμαρτωλούς καί ἀσεβεῖς, ἀλλά δέν συμφωνῶ μέ ὄλους.

• Δεύτερη ἀντίρρηση:

—*Ἐμεῖς πλησιάζουμε τούς ἀνθρώπους καί ἀναμιγνύμεθα μαζί τους, προκειμένου νά τούς σώσουμε.*

Προσοχή! Ἡ σύναψις σχέσεων μέ ἀνθρώπους πονηρούς καί διεστραμμένους, ἐγκυμονεῖ ὅπωςδήποτε κινδύνους. Ἡ πιθανότητα νά παρασύρουν καί συμπαρασύρουν οἱ πονηροί τούς ἀγαθούς εἶναι πολύ μεγαλύτερη ἀπό τήν πιθανότητα νά ἐλκύσουν οἱ ἀγαθοί τούς πονηρούς καί διεφθαρμένους.

• Ρίχνε τό σωσίβιο τῆς πίστεως καί τῆς ἐλπίδας στό ναυαγό. Ὑπάρχει περίπτωση νά πιασθῆ καί νά σωθῆ. Ποτέ ὅμως μὴν ἀγκαλιάσῃς τό ναυαγό· θά σέ συμπαρασύρῃ στή θάλασσα τά βάθη.

• Μίλα στόν ἄλλον γιά τό Χριστό. Ποτέ ὅμως νά μή σφιχταγκαλιάσῃς τόν κόσμο· ἀντί νά κάνουμε ἡμεῖς τόν κόσμο Ἐκκλησία, θά γίνουμε, χωρίς νά τό ἀντιληφθοῦμε, κι ἡμεῖς κόσμος.

• Τρῶει κανεῖς ἀπό τό ἴδιο πιάτο μέ ἄρρωστο, πού ἔχει μολυσματική ἀσθένεια; Ἀσφαλῶς ὄχι. Γιατί τό φαγητό τοῦ μολυσμένου τό σιχαινόμεθα, καί τή μολυσμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ κόσμου δέν τήν ἀποστρεφόμεθα; «Τῷ τοιοῦτῳ -λέει ὁ Παῦλος- μηδέ συνεσθίετε» (Α΄ Κορ. ε΄ 11).

• Τρίτη ἀντίρρηση:

—*Θ' ἀπομονωθοῦμε, δηλαδή, ἀπό τόν κόσμο; Θά καταντήσουμε κλειστή κοινωνία; Κάτι τέτοιο δέν ἀποτελεῖ κοινωνικό ἢ πνευματικό ρατσισμό;*

Εἴμαστε ἀντίθετοι στό ρατσισμό ὅπως ὅποιον μορφῆς. Ἄλλο ὅμως ἀγάπη καί ἄλλο βρωμιά καί συμμετοχή στή βρωμιά. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἀντιρατσιστική. Δέχεται ὄλους. Ὁ Χριστός σταυρώθηκε γιά ὄλους. Ἄλλ' ἄν γιά τήν ἀγάπη δέν ὑπάρχει ρατσισμός, γιά τή βρωμιά ὅμως ὁ ρατσισμός ὑφίσταται. Ἀκούσατε κανένα νά λέῃ: «Ἐν ὀνόματι τοῦ ἀντιρατσισμοῦ καί τῆς συνυπάρξεως ν' ἀφήσουμε τή βρωμιά νά ξαπλωθῆ, τά μικρόβια νά κινεῖνται ἐλεύθερα ἀνάμεσά μας, τίς νοθευμένες τροφές νά σερβίρωνται ἀνενόχλητα»; Ἀσφαλῶς ὄχι. Γιά ὄλα αὐτά καί τόσα ἄλλα λέμε: Ἄπομόνωσις! Καραντίνα!

Πολύ περισσότερο χρειάζεται προσοχή καί ἀπομάκρυνσις ἀπό ἀνθρώπους, πού εἶναι «λνμεῶνες» (Πράξ. η' 30)· ἀπό πρόσωπα καί ἀρχηγούς, πού δέν εἶναι ἀπλῶς οἱ ἴδιοι βρώμικοι, ἀλλά κοντά τους κινδυνεύουμε κι ἡμεῖς ἄμεσα ν' ἀλλοιωθοῦμε καί ν' ἀπολεσθοῦμε.

Οἱ ἀντιθέσεις τοῦ Παύλου

Τό ἀσυμβίβαστο ἀλήθειας καί ψεύδους ὁ Παῦλος παρουσιάζει μέ χαρακτηριστικές ἀντιθέσεις.

• Στήν πρώτη ἀντίθεσι τονίζει ν' ἀπομακρυνώμαστε ἀπό δεδηλωμένους ἀπίστοις. «Μή γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις. Τίς μερίς πιστῶ μετά ἀπίστου;».

• Στή δεύτερη ἔχουμε ἀντίθεσι καταστάσεως· ἀντίθεσι ποιότητας ζωῆς. «Τίς μετοχή δικαιοσύνης καί ἀτιμίας;».

• Τρίτη εἶναι ἡ ἀντίθεσι τῶν ἀρχηγῶν. «Τίς δέ συμφώνησις Χριστῶ μετά Βελιάλ; Τίς δέ συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετά εἰδώλων;».

Γιά νά κάνῃ ζωηρές τίς ἀντιθέσεις τῶν δύο κόσμων ὁ ἀπόστολος Παῦλος, χρησιμοποιοῖ εἰκόνες.

• Πρώτη εἰκόνα εἶναι ὁ ζυγός μέ τό ζευγολάτη. Μπορεῖς στό ἴδιο ἄροτρο νά

ζεΰξης ένα βόδι κι ένα γαϊδουράκι; Όχι. Έτσι δέν είναι δυνατόν νά γίνη ζεΰξις, πνευματικός συνεταιρισμός, ανάμεσα σέ πιστό καί άπιστο. «Μή γίνεσθε έτεροζυγοῦντες άπίστοις». Μερικοί προσπαθοῦν νά κάνουν άζευκτη ζεΰξι, νά ταιριάσουν Χριστό καί Διάβολο. Πηγαίνουν στήν Έκκλησία, αλλά πηγαίνουν καί σέ κοσμικά κέντρα. Σέ δύσκολη περίστασι συμβουλευονται τόν παπᾶ, αλλά τρέχουν νά ρωτήσουν καί κάποιο μέντιουμ ἢ κάποιο άστρολόγο ἢ κάποια μάγισσα. Κάνουν προσευχή νά πάνε καλά τά οικονομικά τους, αλλά, «γιά καλό καί γιά κακό», καταφεύγουν καί σέ κομπίνες καί κλοπές!

● Άλλη εικόνα είναι τό άνακάτεμα. Μπορεῖ ν' άνακατευθοῦν τό φῶς καί τό σκοτάδι; Έτσι δέν είναι δυνατόν ν' άνακατευθῆ ἢ ἀλήθεια μέ τό ψέμα· ἢ Όρθοδοξία μέ τήν αίρεσι· ἢ Έκκλησία μέ τή διαφθορά.

Μπορεῖ ν' άνακατευθῆ τό νερό μέ τό λάδι; Μόνο, όταν βράσουν, άνακατεύονται. Έτσι δέν είναι δυνατόν ν' άνακατευθοῦν δύο άνόμοιοι πνευματικά άνθρωποι. Μόνο άν ἢ φωτιά τοῦ Άγίου Πνεύματος πυρακτώση καί τούς δύο, τότε ένώνονται, έπικοινωνοῦν, έχουμε τό «όμοθυμαδόν». Διαφορετικά θά ισχύη ὁ λόγος τοῦ Παύλου: «Μή συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ» (Ρωμ. ιβ' 2).

Μπορεῖ ν' άνακατευθῆ ἡ βρωμιά μέ τό ἄρωμα; Ό νόνομος μέ τό μυροδοχείο; Έτσι δέν είναι δυνατόν ν' άνακατευθοῦν ἡ άγνότητα καί ἡ πορνεία. «Μή συναναμίγνυσθε πόρνοις» (Α' Κορ. ε' 9).

● Τρίτη εικόνα είναι τό άγκάλιασμα καί ἡ συμφωνία.

Μπορεῖ ένα φίδι ν' άγκαλιασθῆ μέ τό ἀηδόνι; Μόνο γιά νά τό δηλητηριάση καί νά τό πνίξη θά τό κάνη.

Μπορεῖ ὁ λύκος ν' άγκαλιάση ένα άρνι; Μόνο γιά νά τό καταβροχθίση.

Μπορεῖ τό κοράκι ν' άγκαλιάση τό περιστέρι; Μόνο γιά νά τό κατασπαράξη θά τό κάνη.

Φίδια φαρμακερά οἱ εκφυλοί τύποι. Κι εμεῖς τούς άνοίγουμε τίς πόρτες καί

συμβιβαζόμαστε μαζί τους. Γιατί άφήσαμε νά γεμίσουν μέ νυκτερινά κέντρα οἱ πόλεις καί τά χωριά μας; Γιατί άφήνουμε τούς έμπόρους τῶν ναρκωτικῶν νά κινοῦνται ελεύθερα καί νά διακινοῦν άσύδοτοι τό έμπόρεμά τους; Γιατί;

● Άλλοι άπό ὕλικό συμφέρον. Γιά τά λεφτά συνεργάζονται καί μέ τό Διάβολο. Γιά τά λεφτά παραδίνουν τά παιδιά στήν άγκαλιά τοῦ θανάτου.

● Άλλοι άπό δειλία. Δέν θέλουν νά διαμαρτυρηθοῦν. Νά ποῦν STOP. Φοβοῦνται, μήπως χαρακτηρισθοῦν άσυγχρόνιστοι.

● Μερικοί έχουν καί παράδοξες θεωρίες, σάν κι αὐτή: «Όλοι είναι άποδεκτοί σέ μία κοινωνία». Δηλαδή; Καί οἱ τρομοκράτες; Καί οἱ κακοποιοί; Καί οἱ σατανιστές; Καί οἱ έμπρηστές; Καί οἱ έμποροι ναρκωτικῶν;...

● Αφήνεις τό φίδι νά συνυπάρχη μέ τό παιδί σου μέσα στήν κούνια του; Γιατί άφήνουμε νά κινοῦνται ελεύθεροι στήν κοινωνία τῶν παιδιῶν μας οἱ κάθε λογιῆς άπατεῶνες, φαρμακερά φίδια, πού δηλητηριάζουν τή νέα γενιά καί τήν πνίγουν πνευματικά καί τήν θανατώνουν καί σωματικά; Γιατί; Έκεῖ, λοιπόν, έφθασε ὁ δῆθεν φιλελευθερισμός μας, ὥστε νά δίνουμε άδεια στοῦς δολοφόνους νά σκοτώνουν μπροστά στά μάτια μας τό μέλλον τοῦ τόπου;

● Λύκοι βαρεῖς οἱ αίρετικοί. Κανένας συμβιβασμός μαζί τους. Καμμία ὑποχώρησις στίς διεστραμμένες θεωρίες τους. Κανένας φιλικός έναγκαλισμός, διότι θά θεωρηθῆ σάν έπισφράγις τῆς πλάνης τους.

● Κοράκια οἱ διεστραμμένοι τύποι. Κανένας συμβιβασμός μαζί τους. Δέν θά μείνη περιστέρι λευκό στόν τόπο μας. Δέν θά μείνη παιδί άγνό, κοπέλα ἠθική.

● Τέταρτη εικόνα ὁ ναός καί τά εἰδωλα. Μπορεῖτε νά φαντασθῆτε μέσα σ' έναν Όρθόδοξο ναό νά ὑπάρχη καί ἡ άγία τράπεζα μέ τό λειτουργό ιερέα, καί ένα άγαλμα στημένο στό κέντρο τοῦ ναοῦ μέ τόν εἰδωλόατρη ιερέα νά θυ-

σιάξη ζωᾶ μπροστά σ' αὐτό; Ἀσφαλῶς ὄχι. «Τίς συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων;».

Ναός Θεοῦ εἶναι κάθε ἄνθρωπος. Καί ὁμως δέν ἀνήκει ἀποκλειστικά στή λατρεία τοῦ Θεοῦ. Μέσα στό Ναό ἀνάβουμε κερὶ στήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ ἔξω λατρεύουμε τὰ σύγχρονα εἰδωλα. Μέ τὰ ἴδια μάτια, πού στήν ἐκκλησία κοιτάζουμε τήν ἅγια τράπεζα καί τό ἅγιο ποτήριο, μέ τὰ ἴδια μάτια κοιτάζουμε ἀχώρταγα καί τίς βρωμερές σκηνές στήν τηλεόρασι καί στό Ἴντερνετ. Μέ τὰ ἴδια αὐτιά, πού ἀκοῦμε τούς ὕμνους τοῦ Θεοῦ, ἀκοῦμε καί τὰ πιό ἀνήθικα τραγοῦδια.

Συμβιβάζουμε τὰ ἀσυμβίβαστα. Θέλουμε σχέσεις καί μέ τόν Χριστό, ἀλλά τό Διάβολο πιό εὐχάριστα ἀκολουθοῦμε.

Στόν κόσμο, ὄχι κόσμος!

- Ἀκοῦμε καί μία ἀκόμα ἀντίρρηση:

— *Τί νά κάνουμε; Ἀφοῦ βρισκόμαστε σ' αὐτή τήν κοινωνία, μ' αὐτούς τούς τρόπους ζωῆς; Δέν πρέπει νά ὑποχωροῦμε σέ ὀρισμένα θέματα, γιά νά μποροῦμε νά συνυπάρχουμε; Ἄν σταθοῦμε ἀμετακίνητοι, θ' ἀπομονωθοῦμε.*

Ὑποχωρεῖ ὁ χριστιανός, ἀλλά στά μικρά, στά προσωπικά, στά ἀτομικά, στά ὕλικά. Στά μεγάλα εἶναι ἀνυποχώρητος. Μέ τίποτε δέν «τό βάζει κάτω». Ὅσο κι ἂν τόν ἀπειλοῦν, ὅσο κι ἂν τόν ἐκβιάζουν, στίς ἀρχές του εἶναι ἀμετακίνητος. Τό «πιστεύω» του δέν εἶναι ἀνταλλάξιμο ἀγαθό.

Ὑποχωρητικός στό «ἐγώ» καί στό πείσμα του. Ἀνυποχώρητος στό «πιστεύω» του καί στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

- Καί ἡ τελευταία ἀντίρρηση:
— *Ἔτσι, ὅπως τά λέτε, πρέπει νά φύ-*

γοῦμε ἀπό τόν κόσμο. Νά ἐγκαταλείψουμε τήν κοινωνία. Νά πάρουμε τά ὄρη, νά κατοικήσουμε σέ σπηλιές. Πρέπει νά δημιουργήσουμε ξεχωριστές κοινωνίες.

Δέν εἶναι ἀνάγκη νά φύγουμε. Ὅταν ὁ Κύριος ἰκέτευσε γιά τούς δικούς Του, γιά τούς πιστούς, στήν προσευχή τῆς Μεγ. Πέμπτης, δέν ζήτησε νά φύγουν οἱ δικοί Του ἀπό τή λοιπή ἀνθρώπινη κοινωνία. Παρακάλεσε τόν Πατέρα, νά διατηρηθοῦν ἀμόλυντοι ἀπό τό πονηρό: «Πάτερ, σὺκ ἔρωτώ, ἵνα ἄρης αὐτούς ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἵνα τηρήσῃς αὐτούς ἐκ τοῦ πονηροῦ» (Ἰωάν. ιζ' 15).

Δέν θά φύγουμε τοπικά. Ὑπάρχουν βέβαια οἱ λίγοι, οἱ μοναχοί, πού καί τοπικά ἀπομακρύνονται ἀπό τόν κόσμο.

Οἱ πολλοί βρίσκονται τοπικά ἀναμειγμένοι μέ τόν ἄθεο καί ἀντίχριστο κόσμο, ἀλλά τροπικά ἀγωνίζονται νά βρῆσκονται πολὺ μακριά. Θέλουν νά εἶναι ἀκοινωνητοί μέ τό κακό. Γι' αὐτό ὁ ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει: «Διό ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καί ἀφορίσθητε καί ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε» (Β' Κορ. στ' 17). Σαφεῖς λόγοι, πού φανερώνουν σέ ποιά σημεῖα ὑπάρχει τό ἀσυμβίβαστο.

- Μέσα στόν κόσμο, ἀλλ' ὄχι κόσμος!
- Μέσα στόν κόσμο, ἀλλά μακριά ἀπό τή βρωμιά τοῦ κόσμου. «Ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε».

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Τόμοι τοῦ «Βαπτιστοῦ»

Κυκλοφόρησε ὁ τόμος τοῦ «Βαπτιστοῦ» τοῦ 2015. Δεμένος. Τιμᾶται 12 εὐρώ.

Διατίθενται μέ τήν ἴδια τιμὴ Τόμοι καί προηγουμένων ἐτῶν.

Τηλέφ.: 2103212713 καί 2109765440.

Ἡ γνώμη τοῦ κόσμου

«Παρακαλῶ καί δέομαι πάντων ὑμῶν, ἀφέντες τι τῷ δεῖνι καί τῷ δεῖνι περί τούτων, παρά τῶν Γραφῶν ταῦτα ἔπαντα πυνθάνεσθε, καί τόν ἀληθῆ πλοῦτον μαθόντες, τοῦτον διώκωμεν, ἵνα καί τῶν αἰώνιων ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν».

Χρυσόστομος, Ε.Π.Ε. 19,38

Υπαπαντῆς - 2 Φεβρουαρίου Ἡ μητέρα

Τό ἱερώτερο πρόσωπο

Η μέρα τῆς μητέρας ἢ γιορτῆ τῆς Υπαπαντῆς. Ἄν τό σύμβολο τῆς μητέρας εἶναι τό παιδί κι ἄν ἡ καλύτερη κούνια γιά τό παιδί εἶναι ἡ ἀγκαλιά τῆς μητέρας, τότε δέν ὑπάρχει πιά ὁμορφιά ἡμέρα γιά τή μητέρα καί τό παιδί ἀπό τήν γιορτή τῆς Υπαπαντῆς.

- Βλέπουμε τό παιδί στήν ἀγκαλιά τῆς μητέρας.
- Βλέπουμε τό ἀγιώτερο παιδί στήν ἀγιώτερη μητρική ἀγκαλιά.
- Βλέπουμε τό παιδίον Ἰησοῦν στήν ἀγκαλιά τῆς Παναγίας. Ὁ Θεός «ὥφθη ὡς βρέφος ἀγκαλοφορούμενον».
- Ἡ ἀγκαλιά τῆς μητέρας εἶναι ἡ θερμότερη φωλιά. Μέσα σ' αὐτήν κρύβεται τό μέλλον τοῦ κόσμου.
- Ξαπλωμένο στή μητρική ἀγκαλιά τό παιδί δέν ρουφᾷει μόνο τό μητρικό γάλα, ἀλλά καί ἀφουγκράζεται τούς χτύπους τῆς μητρικῆς καρδιάς.
- Ἡ μητρική ἀγάπη μεταδίδεται καί στό παιδί.
- Ἀναπαυμένο τό παιδί στήν ἀγκαλιά τῆς μητέρας, ἀτενίζει τά μητρικά μάτια. Ἄς μή ξέρη νά διαβάξη. Τά μάτια τῆς μητέρας ξέρει καί τά διαβάξει. Καί διακρίνει τήν ἀγάπη καί τό ἐνδιαφέρον τῆς, τήν ἐλπίδα καί τόν πόνο τῆς.

Ἡ Υπαπαντή

Ἡ Παρθένοσ Μαρία καί ὁ Ἰωσήφ ὁ προστάτης τοῦ μυστηρίου παίρνουν τεσσαρακονθήμερο τό Βρέφος καί τό φέρνουν, κατά τή διάταξη τοῦ Μωσαϊκοῦ Νό-

μου, στό Ναό. Φτωχοί ὅπως ἦσαν, ἦρθαν νά προσφέρουν ἕνα ζευγάρι τρυγόνια ἢ δυό μικρά περιστέρια. Σάν ἔφτασαν στό Ναό, εἶδαν κάποιον νά τοὺς ὑποδέχεται. Ἦταν ὁ αἰωνόβιος Συμεών.

Τέσσερα τά χαρακτηριστικά τοῦ Συμεών: Ἐνάρετος. Εὐλαβής. Ζοῦσε μέ τή λαχτάρα τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Μεσσία. Εἶχε τήν ὑπόσχεσι ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, ὅτι πρίν πεθάνῃ θ' ἀξιωνόταν νά δῆ τόν «χριστόν Κυρίου».

Ἡ ὑπόσχεσις τόν ἔκανε νά μένη στό Ναό τῶν Ἱεροσολύμων. Πού ἄλλοῦ θά συναντοῦσε τό σαρκωμένο Θεό;

Πέτυχε κάποια ἡμέρα τό ποθοῦμενο. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, πού τοῦ εἶχε δώσει τή μεγάλη ὑπόσχεσι, αὐτό καί τοῦ ἔδειξε τό θεϊκό παιδικό πρόσωπο, πού πάνω Του συγκεντρώνονται οἱ ἐκπληρώσεις ὅλων τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ.

- Ὁ Συμεών παίρνει στά τρεμάμενα χέρια του τό Θεῖο Βρέφος.
- Ἡ ἀδυναμία τοῦ ἀρχαίου κόσμου παραδίνει τή σκυτάλη τῆς ζωῆς στή δύναμι τοῦ νέου κόσμου. Ὁ Συμεών δοξολογεῖ τόν Θεό. Λέει: «*Ἄνυ ἀπολύεις τόν δούλον σου, Δέσποτα*».

Ἰωσήφ καί Παρθένοσ μέ ἐκπληξί παρακολουθοῦν τή σκηνή. Ὁ γέρον Συμεών στρέφει πρός τό μέρος τους καί τοὺς εὐλογεῖ.

- Τό σεβάσμιμο γῆρας εὐλογεῖ τοὺς νέους γονεῖς!

Καί ὕστερα ἐξαγγέλλει δυό περίφημες προφητεῖες, πού ἐκπληρώθηκαν καί ἐκπληρώνονται.

- Ἡ μία γιά τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, πού πάντοτε χωρίζει τοὺς ἀνθρώπους σέ δυό παρατάξεις: «Ὅτος κείται εἰς πῶσιν

καί ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραήλ καί εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λουκ. β' 34).

• Ἡ ἄλλη ἀναφέρεται στήν καρδιά τῆς Μητέρας. Ἐκείνης τῆς Μητέρας, ἀλλά καί κάθε μητέρας: «Σοῦ δέ αὐτῆς τήν ψυχὴν διελεύσεται ρομφαία» (Λουκ. β' 35).

Εὐλογία Θεοῦ

Οἱ δύο γονεῖς εὐλογοῦνται ἀπό τό γέροντα Συμεών.

• Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ εὐλογεῖ τήν οικογένεια.

Εὐλογημένη ὑπόθεσις ἢ οικογένεια. Ἡ πιό ἱερή ὑπόθεσις, ἀφοῦ μέσα σ' αὐτήν κρύβεται τό μέλλον τοῦ κόσμου.

Μία αἰτία τῆς κακοδαιμονίας στά σπίτια καί τῆς διαλύσεως πολλῶν οικογενειῶν, εἶναι καί ἡ ἔλλειψις τῆς εὐλογίας. Λεῖπει ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, διότι οἱ ἄνθρωποι δέν αἰσθάνονται τήν ἀνάγκη τῆς.

Στηρίζουν τήν οικογενειακή εὐτυχία καί πρόοδο στόν οικονομικό παράγοντα, στήν ἀνθρώπινη λογική, στά ἀνθρώπινα ἐφόδια.

• Οἱ πιστοί ξεκινοῦν τή ζωὴ τους μέ τήν εὐλογία.

• Ὁ γάμος τους εὐλογεῖται ἀπό τήν Ἐκκλησία.

• Κάθε μέρα ζητᾶνε τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ἰδιαιτέρα ἢ μητέρα, ἢ χριστιανή μητέρα, εἶναι εὐλογημένη. Ζῆ μέ τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

• Ὅσοι δέν γνωρίζουν τί ἐπένδυσις οικογενειακή εἶναι ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, αὐτοί δέν γνωρίζουν ὅτι ὑπάρχουν οἱ ἀόρατες καί μυστικές, ἀλλ' ἀνεξάντλητες ἀποθήκες τοῦ Θεοῦ. Καί τό κλειδί, πού ἀνοίγει κανεῖς τίς ἀποθήκες τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ, ὀνομάζεται π ρ ο σ ε υ χ ή .

Τά παιδιά στό Χριστό

Ἡ εὐλογία τῆς μητέρας γιά τά παιδιά τῆς μεταδίδεται μέσα στό χώρο τοῦ Ναοῦ. «Ἀνήγαγον αὐτόν εἰς Ἱεροσόλυμα παραστήσαι τῷ Κυρίῳ» (Λουκ. β' 22). Ὁδήγησαν τό παιδί, τόν μικρό Ἰησοῦ, στό ναό.

Τά παιδιά ὀδηγοῦνται σήμερα ἀπό τούς γονεῖς στό χώρο τοῦ Ναοῦ; Τυπικά ὀδηγοῦνται στίς σαράντα μέρες γιά τό λεγόμενο «σαραντισμό». Ἄλλά δέν ἀρκεῖ αὐτό. Πάντοτε οἱ μητέρες ὀφείλουν νά φέρνουν τά παιδιά τους στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας.

Σέ ποιόν ἀνήκουν τά παιδιά;

• Ἀνήκουν σ' Ἐκείνον, πού τά χάρισε. Οἱ γονεῖς ἀπλῶς ἐγιναν τά ὄργανα τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἐρχομό νέων ὑπάρξεων στόν κόσμο. Τό νά γίνῃ μιά γυναίκα μητέρα καί νά φέρῃ παιδί στόν κόσμο, αὐτό εἶναι θαῦμα καί δῶρο τοῦ Θεοῦ. Καί τό θαῦμα αὐτό δέν πρέπει νά τό ἐμποδίζῃ ἢ χριστιανή μητέρα. Νά θεωρῇ τιμὴ τό ὅτι τήν ἀξιώνει ὁ Θεός νά γίνεαι δοχεῖο τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ.

• Στό Θεό ἀνήκει τό θαῦμα τῆς ζωῆς.

• Στό Θεό ἀνήκει τό θαῦμα τῆς συλλήψεως καί κνήσεως.

• Στό Θεό ἀνήκουν τά παιδιά.

• Σ' Αὐτόν πρέπει νά ὀδηγοῦνται. Ὅταν δέν ὀδηγοῦνται στό Χριστό, ὑποχρεωτικά ἐξωθοῦνται γιά τό Διάβολο.

• Ὅταν δέν γίνῃ ἀγαπητός στά παιδιά ὁ χώρος τοῦ Ναοῦ, τότε κάποιον ἄλλο χώρο θ' ἀγαπήσουν τά παιδιά.

• Ὅταν δέν φοιτοῦν στήν ἐκκλησία καί στό κατηχητικό, θά φοιτοῦν στίς καφετέριες καί στά νυχτερινά κέντρα.

• Ὅταν δέν ὑμνοῦν τόν Θεό, θά τραγουδοῦν αἰσχροῦ καί αἰσθησιακά.

• Ὅταν οἱ μητέρες δέν ὀδηγοῦν τά παιδιά στό Χριστό, τά ὀδηγοῦν, ἴσως ἀσυνείδητα, στήν ἀποστασία, στό ἔγκλημα, στή φυλακή.

Μητέρες τῆς Ἑλλάδος!

Συγκινηθῆτε ἀπό τήν πρόσκλησι τοῦ Χριστοῦ! Λέει: «Φέρετέ μοι αὐτόν ὧδε» (Μαθ. ιζ' 17). Φέρτε τά παιδιά σας στό Χριστό. Τώρα, πού ἀκόμα τά κρατᾶτε στήν ἀγκαλιά σας. Τώρα, πού ἀκόμα τά χειραγωγεῖτε. Συνδέστε τά παιδιά σας μέ τόν Χριστό, καί μή φοβᾶστε ὕστερα τίποτε.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Παράδοσις και παραδόσεις

Ὁ Μητροπολίτης Ἀργολίδος π. Νεκτάριος (Ἀντωνόπουλος) ἐξέδωσε νέο βιβλίο του, μέ τίτλο «Ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἢ τῷ ἑαυτῶ μου;». Θίγει πολλά ἀπαράδεκτα, πού συμβαίνουν στό σημερινό τρόπο τῆς λατρείας. Ἐπειδή μᾶς ἔκανε τήν τιμή νά συμπεριλάβω στό βιβλίο του καί κείμενα τῆς παρουσίας στήλης «Πρόσχωμεν», πού ἔχουν κυκλοφορήσει σέ εἰδικά τεύχη («Πρόσχωμεν» 1-10), ἀνταποδίδουμε τήν τιμή καί δημοσιεύουμε στό παρόν, ἀπόσπασμα ἀπό τό νέο του βιβλίο.

Η λέξη λειτουργία παράγεται ἀπό δύο λέξεις: λείτος + ἔργον, πού σημαίνει «ἔργο τοῦ λαοῦ». Εἶναι ὁμως ἡ λειτουργία σήμερα ἔργο τοῦ λαοῦ; Συμμετέχει δηλαδή ὁ λαός στή Λειτουργία ἢ εἶναι ἀπλός θεατής, πού παρακολουθεῖ τά τελούμενα; Εἶναι τυχαῖο, ὅτι πολλοί ἱερεῖς στίς αἰτήσεις δέονται «ὑπέρ τῶν παρακολουθούντων»; Ἄπό κάποιον ἱερέα ἀκουσα τή σωστή λέξη: «συνεπιτελούντων». Ἔτσι εἶναι. Ὁ λαός ἔχει ἐνεργό ρόλο στή λατρεία.

Ἄλλά καί οἱ περισσότεροι κληρικοί δέν αἰσθάνονται, ὅτι εἶναι προσευχόμενοι ἄνθρωποι, ἀλλά διεκπεραιωτές καί ἐκφωνητές. Τό κέντρο τῆς λατρείας πᾶνι νά εἶναι ὁ Χριστός καί γίνεται ὁ κληρικός ἢ ὁ ἱεροψάλτης. Καί ὁ λαός δέν νιώθει, ὅτι εἶναι ζωντανό μέλος ἐνός σώματος, ἀλλά μετατρέπεται σέ παθητικό καταναλωτή κάποιων λατρευτικῶν ὑπηρεσιῶν.

Λατρεία σημαίνει γιά πολλούς ἱεροψάλτες ἢ καλλιφωνία, τά ἐξεζητημένα καί ἀργά μέλη, οἱ κορώνες τους. Λατρεία γιά πολλούς κληρικούς σημαίνει ἡ μεγαλοπρέπεια, τά φανταχτερά καί ἀκριβά ἄμφια, ὅλα τά μιχιλμιπίδια καί τά «λιλιά», πού ἐπινόησε ἡ ἀνθρώπινη ματαιοδοξία. Καί γιά ὅλα αὐτά ἔχουμε ἔτοιμες τίς... θεολογικές ἀπαντήσεις. Σέ ὅλα βλέπουμε συμβολισμούς καί εἰκονισμούς.

Ἄκουγα κάποτε σέ ἐκτομπή ἕναν ἀρχιμανδριτῆ νά ἀναλῆι τοὺς συμβολισμούς τῶν ἱερῶν ἄμφιων. Ὅταν ἔφτασε στήν ἀρχιερατική μίτρα, ἰσχυρίστηκε, ὅτι συμβολίζει τό... ἀκάνθινο στεφάνι τοῦ Χριστοῦ! Συγχαρῆστε με, ἀλλά μοῦ ἤρθε νά γελάσω. Ἡ μίτρα εἰσήλθε πολύ μετά τήν Ἄλωσι στήν ἀρχιερατική ἀμφίσηση, κατά ἀπομίμηση τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στέμματος, ὅπως καί ὁ σάκκος, καί μάλιστα ὄχι χωρίς ἀντιδράσεις. Ἀρχικά τήν φοροῦσε ὁ πατριάρχης. Κάποιος ἀρχιερέας, πού τόλμησε νά τήν φορέσει κι αὐτός, καθαιρέθηκε. Ἡ ἐνέργειά του αὐτή θεωρήθηκε ἐγώιστική, γεμάτη οἴηση καί κενοδοξία.

Γιά ὅσους ἀμφιβάλουν καί τυχόν μέ κατηγορήσουν, ὅτι ὑπονομεύω τήν... παράδοση, δέν ἔχω παρά νά τοὺς συστήσω τίς παλιές τοιχογραφίες. Ἄς κοιτάξουν τά ἄμφια τῶν ἁγίων ἱεραρχῶν καί ἄς βγάλουν τά συμπεράσματά τους...

● Σέ ὅλα αὐτά νά προσθέσουμε τά ὀφθίμια, τά ἐπιγονάτια, τά ἐπανωκαλύμμαχα, τοὺς σταυρούς -μικρούς, μεγάλους, ἀσημένιους, χρυσοὺς, ἐπίχρυσους- τά πρωτεῖα, τά πρεσβεῖα, τοὺς τίτλους («μέγας», «ἄρχων», «σακελάριος», «οἰκονόμος») καί δέν συμμαζεύεται. Κι ἐδῶ στήν Ἑλλάδα ἔχουμε κρατήσει, ἔστω, κάποιο μέτρο.

Ἄν ἐπισκεφθεῖ κανεῖς τίς σλαβικές ἐκκλησίες, θά ἐκπλαγεῖ. Ὅταν πρωτοπῆγα στή Ρωσία, εἶδα σέ ναό πολλοὺς ἀρχιερεῖς. Ἔτσι μοῦ φάνηκαν. Τελικά δέν ἦταν.

Κάποιοι είχαν τό όφρικόιο τοῦ μιτροφόρου -χωρίς σταυρό βέβαια-. Άλλοι φοροῦσαν δύο σταυρούς, ἄλλοι ἀκόμη καί τρεῖς. Δύο ἐπιγονάτια, παρόσημα καί ἄλλα, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός. Ρώτησα κάποιον ἐκεῖ, πόσα εἶναι τὰ όφρικόια. Εἶναι ἀπίστευτος ό ἀριθμός. Τό τελευταῖο όφρικόιο, πού μπορεί νά πάρει ό πρεσβύτερος εἶναι (μήν ἐκπλαγεῖτε!) νά ἔχει τό δικαίωμα νά λειτουργεῖ μέ ἀνοικτή τήν ώραία πύλη!...

● Πρίν λίγα χρόνια βροθήκαμε στή Ρωσία μέ τόν νῦν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμο -τότε Μητροπολίτη Θηβῶν-. Τοῦ πρότειναν νά λειτουργήσει σέ κάποιο ναό. Ἐπειδή γνώριζα, πόσο ἀγαπᾶ τήν ἀπλότητα καί τή λιτότητα, δέν κρύβω, ότι ἐνιωθα μιᾶ ἀνησυχία. Ὁ ἴδιος δέν εἶχε μέχρι τότε ἐμπειρία ἀπό τό πολύπλοκο ρωσικό τυπικό. Πήγαμε στό ναό καί ἤρθε ἡ ώρα τοῦ «καιροῦ» καί τῆς ἔνδυσσης.

Τέσσερις διάκονοι καί ἄλλοι τέσσερις ὑποδιάκονοι στό κέντρο τοῦ ναοῦ ἀσχολοῦντο μέ τήν ἔνδυση. Στή λειτουργία οἱ τέσσερις ὑποδιάκονοι ἔτρεχαν μέ τούς ἀετούς δεξιά καί ἀριστερά, γιά νά πατήσει ό ἀρχιερέας, ἐνῶ ό πρωτοδιάκονος τόν καθοδηγοῦσε συνεχῶς, μή τυχόν ξεφύγει ἀπ' τό τυπικό.

Σέ κάποια στιγμή ό ἀρχιεπίσκοπος, κουρασμένος ἀπό ὄλο αὐτό τό «σοῦν», μέ κοίταξε λέγοντάς μου: «Πολλά μπιχλιμπίδια, βρέ Νεκτάριε, πολλά μπιχλιμπίδια!». Κι ἐγώ προσωπικά, παρ' ὄλο πού ἔχω πάει στή Ρωσία τόσες φορές, δέν μπορῶ νά μάθω αὐτό τό πολύπλοκο τυπικό, τό όποιο δυστυχῶς πολλοί προσπαθοῦν νά μιμηθοῦν καί στήν Ἑλλάδα. Ἀλήθεια, τί χρειάζονται ὄλα αὐτά τὰ «μπιχλιμπίδια»;

● Ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Κοζάνης Διονύσιος θά γράψει στήν περισπούδαστη μελέτη του «Μετά αἰδοῦς καί εὐλαβείας», τήν όποία ἡ Ἐκκλησία θά πρέπει νά τήν λάβει σοβαρά ὑπ' ὄψιν της καί νά τήν ἐπικαιροποιήσει:

«Εἶναι ἀνάγκη νά σκεφθοῦμε καί νά τοιμήσουμε πολλά σχετικά μέ τή λατρεία. Ἐπάνω στή λατρεία τῆς Ἐκκλησίας οἱ αἰῶνες κόλλησαν πολλή σκουριά καί μεις τώρα τό ἀκοπώτερο πού κάνουμε εἶναι νά τὰ φορτώνουμε ὄλα στήν παράδοση. Αὐτή ἡ παράδοση εἶναι μιᾶ πολύ μεγάλη κακοτοπία γιά τήν Ἐκκλησία καί τή ζωή. Τέλος πάντων, ἡ παράδοση δέν εἶναι γιά νά δεθοῦμε μ' αὐτήν καί νά πᾶμε πίσω, ἀλλά γιά νά πατήσουμε γερά καί νά πᾶμε μπροστά.»

Χρειάζεται πολλή μελέτη τῶν πραγμάτων καί γνώση, γιά νά τοιμήσουμε ό,τι εἶναι ἀνάγκη νά γίνει. Ὅχι ἀπλῶς γιά νά συγχρονισθεῖ ἡ θεία λατρεία καί νά προσαρμοσθεῖ στίς σύγχρονες συνθήκες ζωῆς, ἀλλά γιά νά ξανάβρει τό ἀληθινό περιεχόμενό της καί τή σεμνή ἐκκλησιαστική της μορφή.»

● Καί ἐπανερχομαι στό ἀρχικό ἐρώτημα: Εἶναι ἡ λειτουργία ἔργο τοῦ λαοῦ; Μήπως ὄλα τὰ στολίδια, πού βαρυφορτώσαμε τή λατρεία, εἶναι ἀπωθητικά γιά τό σύγχρονο κοπιῶντα καί πεφορτισμένο ἄνθρωπο; Τελικά αὐτή εἶναι ἡ «λογική λατρεία», ὅπως τήν ἐννοοῦσε ό ἀπόστολος Παῦλος καί οἱ μετέπειτα ἅγιοι Πατέρες μας; Καί γιά νά ἔλθουμε στό θέμα μας: Αὐτή εἶναι ἡ ψαλτική τέχνη, πού μᾶς παρέδωσαν οἱ ἅγιοι Ρωμανός, Δαμασκηνός, Κοσμάς; Μήπως ἀφήσαμε τή γνήσια παράδοση καί κρατοῦμε τήν «παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων» (Μάρκ. ζ' 8);

● Ὅταν ἡ λατρεία νοθεῦται, ὅταν ἐπικρατοῦν τὰ ἐπουσιώδη καί ὄχι τὰ οὐσιώδη, ὅταν δίνουμε περισσότερη σημασία στά μικρά καί ὄχι στά μεγάλα, ὅταν ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ μεταβάλλεται σέ λατρεία τοῦ ἐγώ, ὅταν προβάλλεται ό ἄνθρωπος καί χάνεται ό Χριστός, δέν μπορεί ἕνας ποιμένας νά μήν ἐκφράζει τόν προβληματισμό του, νά μήν κοινοποιεῖ τήν ἀγωνία του.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ Καύξεις για τίς θλίψεις

Β' Κορ. ιβ' 5-6

Στά φτερά του Θεού (στ. 5)

Θ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀναφέρει ἕνα λόγο, γιά τόν ὁποῖο τόν ἄρπαξε ὁ Χριστός τόν Παῦλο καί τόν ἀνέβασε κοντά Του. Οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι εἶχαν δεῖ τόν Κύριο. Ὁ Παῦλος δέν Τόν εἶχε δεῖ, παρά μόνο Τόν εἶχε ἀκούσει, ὅταν τοῦ μίλησε ἔξω ἀπό τή Δαμασκό καί ὅταν τοῦ ἀπεκάλυψε τό εὐαγγέλιό Του. Ἦ μάλλον, πρέπει νά τόν εἶδε μυστικά μία φορά τόν εἶδε ἀναστημένο. «Ἔφθη κάμοι», λέει (Α' Κορ. ιε' 8).

Οἱ ψευδάδελφοί χρησιμοποιοῦσαν καί αὐτό τό ἐπιχείρημα ἐναντίον τοῦ Παύλου:

—*Ποίος Παῦλος; Οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι εἶδαν τό Χριστό, Τόν ἄκουσαν, Τόν ψηλάφησαν, συνέφαγαν μαζί Του, συναναστράφηκαν τή ζωή Του, ἦσαν ἡ συνεχῆς ἀκολουθία Του. Ὁ Παῦλος; Πότε εἶδε τό Χριστό;*

Ἔ, λοιπόν, τόν εἶδε καί ὁ Παῦλος. Καί μάλιστα σέ ἀπείρως μεγαλύτερη δόξα, ἀπό ὅσο οἱ ἀπόστολοι ἐπί τῆς γῆς. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τίνος ἐνεκεν καί ἠρπάγη; Ὑπέρ τοῦ μή δοκεῖν αὐτόν, ἔγωγε οἶμαι, ἔλαττον ἔχειν τῶν λοιπῶν ἀποστόλων. Ἐπεὶ γάρ ἐκεῖνοι συνεγένοντο τῷ Χριστῷ, οὕτως δέ οὐδαμῶς, διά τοῦτο εἰς δόξαν ἠρπάσε καί τοῦτον*» (Ε.Π.Ε. 20,32). Μετάφρασις: Γιατί ὅμως ἠρπάγη στόν παράδεισο; Γιά νά μή φανῆ, ὅπως ἐγώ τουλάχιστον νομίζω, ὅτι ὁ Παῦλος ἔχει κάτι λιγώτερο ἀπό τούς ἄλλους ἀποστόλους. Ἐπειδή ἐκεῖνοι εἶδαν καί συναναστράφηκαν τόν Χριστό, ἐνῶ ἐκεῖνος καθόλου, γι' αὐτό τόν πῆρε στή δόξα Του.

● Ἐκεῖνο, πού ὑπερτονίζεται σπιν ὅλη περικοπή, δέν εἶναι ἡ δόξα, πού ἔζησε ὁ Παῦλος, ἐν ζωῇ ἀκόμα, ἀλλ' ἡ ταπεινώσις του. Ἀφοῦ ἀνέφερε τό ὑπερφυές γεγονός, πάλι φοβήθηκε, μήπως τόν θεωρήσουν καυχισιολόγο καί ἐγω-

στή. Καί σπεύδει νά ἐξηγήσῃ: «*Ὑπέρ τοῦ τοιούτου καυχῆσομαι, ὑπέρ δέ ἑμαυτοῦ οὐ καυχῆσομαι εἰ μή ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου*» (στ. 5). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Γι' αὐτόν θά καυχῶ, γιά δέ τόν ἑαυτό μου δέν θά καυχῶ, παρά μόνον γιά τά παθήματά μου*».

Ἐξακολουθεῖ νά ἐκφράζεται, σάν νά πρόκειται γιά ἄλλον!

Γιά ἐκεῖνον τόν ἄνθρωπο (τόν Παῦλο), πού ἐξ ὀλοκλήρου ἐνεργεῖ ὡς ὄργανο τῆς χάριτος, γι' αὐτόν καυχίεται.

Ἦ ὄχι ὅμως γιά τόν ἄλλο Παῦλο, γιά τόν πρῶτον διώκτη.

Φαίνεται κάπως ἀντιφατικό. Λές καί πρόκειται γιά δύο πρόσωπα. Ἦ ὄχι, δέν εἶναι ἀντιφατικό. Ἦν εἶναι τρία τά στάδια τῆς ὑπάρξεώς μας, στά δύο ἐνεργοῦμε, ἐπειδή ἄλλοι τό θέλουν, στό ἕνα ἐνεργοῦμε μέ τί δική μας θέλησι.

● Καυχίεται κανεὶς γιά τήν κυοφορία του; Θαυμαστή, ἀλλ' ἄλλοι τοῦ τήν χάρισαν, οἱ γονεῖς του. Ἦ ἄλλοι, θά λέγαμε, τόν κατέβασαν στή γῆ.

● Ἔτσι καί ἄλλος τόν ἀνεβάσει στόν οὐρανό.

Ἦ ὅπως τόν πρόλογο τῆς ζωῆς μας (κύψι) δέν τόν γράψαμε ἐμεῖς, ἔτσι καί τόν ἐπίλογο τῆς ζωῆς, τό ἀνέβασμα στή δόξα τῆς οὐράνιας βασιλείας, δέν τόν γράφουμε ἐμεῖς. Ὅσα καλά καί ἄν πράξαμε, Ἐκεῖνος θέλει καί μᾶς σώζει.

● Ἀνάμεσα στόν πρόλογο τῆς κυψέως καί στόν ἐπίλογο τῆς ἀναλήψεως τῆς ψυχῆς, ὑπάρχει ὁ λόγος τῆς ὑπάρξεώς μας, πού εἶναι καί δικό μας ἔργο.

Ἔτσι ἄς κατανοήσουμε τό «*Ὑπέρ τοῦ τοιούτου καυχῆσομαι, ὑπέρ δέ ἑμαυτοῦ οὐ καυχῆσομαι εἰ μή ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου*» (στ. 5).

● Δέν θά τιμηθοῦμε ἀπό τόν Θεό γιά ὅσα Ἐκεῖνος ἐνεργεῖ δι' ἡμῶν, ἀλλά γιά ὅσα ἐμεῖς ἐνεργοῦμε δι' Αὐτοῦ.

Καί ἐδῶ εἶναι ἡ ἀξία τῆς προαιρέσεως, τοῦ πνευματικοῦ ἀγώνα, τῶν θλίψεων, τῶν δοκιμασιῶν, τῶν ἀσθενειῶν, τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἐλπίδας, καί κυρίως τῆς ἀγάπης.

Προσγειωμένος (στ. 6)

Εἶναι τόσες οἱ θλίψεις στή ζωή τῶν ἁγίων, ὥστε προσγειώνονται στό διάδρομο τῆς ταπεινώσεως ἀπό ὁποιοδήποτε ὕψος καί ἄν ἐκπ ἀπογειωθῆ ἡ πνευματική τους ζωή.

Δέν λέει ψέματα ὁ Παῦλος, ὅταν περιγράφῃ τὸ ἀνέβασμά του στόν τρίτο οὐρανό. Ἴσως αὐτὸ δέν μετράει στή σωτηρία του. Ἴσως ἔχει κάποιον σκοπό καί ὁ πόνος, σωματικός καί ψυχικός. Γι' αὐτὸ λέει στή συνέχεια: *«Ἐάν γάρ θελήσω καυχήσασθαι, οὐκ ἔσομαι ἄφρων· ἀλήθειαν γάρ ἐρῶ· φείδομαι δέ μή τις εἰς ἐμέ λογίσσεται ὑπὲρ ὃ βλέπει με ἢ ἀκούει τι ἐξ ἐμοῦ»* (στ. 6). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Ἄν βεβαίως θελήσω νά καυχηθῶ, δέν θά εἶμαι ἄφρων, διότι θά πῶ ἀλήθεια. Ἴσως ἀποφεύγω, γιά νά μή σχηματίσῃ κανεῖς γιά μένα ἰδέα παραπάνω ἀπ' αὐτό, πού βλέπει σέ μένα ἢ ἀκούει ἀπό μένα».*

• Ἴσως ἐπέμενε στήν περιγραφή χαρισμάτων, κατορθωμάτων, ἀλλά καί οὐρανίων ἀναβάσεων, θά ὑπῆρχε κίνδυνος οἱ πολλοί νά σχηματίζαν εἰκόνα ἰδανικώτερη ἀπό ἐκείνην, πού ἔβλεπαν. Κάτι τέτοιο θά ἦταν καταστροφή γιά τόν Παῦλο, πού δέν ἤθελε οὔτε ὁ ἴδιος, οὔτε οἱ ἄλλοι νά κάνουν τὰ ἀνθρώπινα μέτρα. *«Φείδομαι δέ μή τις εἰς ἐμέ λογίσσεται ὑπὲρ ὃ βλέπει με ἢ ἀκούει τι ἐξ ἐμοῦ»* (στ. 6).

Κινδύνευσε κάποτε ἀπό τούς εἰδωλολάτρεις στό Λύστρα τῆς Λυκαονίας νά τόν θεοποιήσουν (Πράξ. 18' 11-18).

Ἴσως ἀλλοίμονο, ἄν δέν λαμβάνουμε τὰ μέτρα μας νά μή μᾶς θεωροῦν περισσότερο ἀπό τὰ μέτρα μας!

Ἴσως ἀλλοίμονο, ἄν δέν συναισθανώμαστε τή μικρότητα καί ἁμαρτωλότητα μας!

Ἴσως ἀλλοίμονο, ἄν δεχώμαστε φιλοφρονήσεις κολακείας, εἰδωλοποιήσεως καί λατρείας, ἢ ἐμεῖς εἰδωλοποιοῦμε ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ ἢ ἀντικείμενα θρησκευτικά!

Νά γιατί λέει ὁ Παῦλος: *«Φείδομαι δέ μή τις εἰς ἐμέ λογίσσεται ὑπὲρ ὃ βλέπει με ἢ ἀκούει τι ἐξ ἐμοῦ»* (στ. 6). Καί ἐξηγεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Καί θεοῦς αὐτοῦς ἐνόμισαν διά τὸ μέγεθος τῶν σημείων. Καθάπερ οὖν ἐπὶ τῶν στοιχείων ἀφόρτε-*

ρα πεποίηκεν ὁ Θεός, καί ἀσθενῆ καί λαμπρά κατασκευάσας, τὸ μὲν, ἵνα κηρύξῃ τὴν αὐτοῦ δύναμιν, τὸ δέ, ἵνα κωλύσῃ τῶν ἀνθρώπων τὴν πλάνην, οὕτω καί ἐνταῦθα, καί θαυμαστοὶ ἦσαν καί ἀσθενεῖς, ὥστε δι' αὐτῶν τῶν ἔργων παιδεύεσθαι τοὺς ἀπίστους» (Ε.Π.Ε. 20,34). Μετάφρασις: Καί θεοῦς κάποτε τούς θεώρησαν, λόγω τῶν μεγάλων θαυμάτων. Ὅπως στά φυσικά στοιχεῖα ὁ Θεός δημιουργήσῃ καί τὰ δύο, καί ἀσθενῆ καί λαμπρά, καί γιά νά δείξῃ τὴ δύναμίν Του, καί γιά νά ἐμποδίσῃ τὴν πλάνην τῶν ἀνθρώπων, ἔτσι καί ἐδῶ. Καί θαυμαστοὶ ἦσαν οἱ ἀπόστολοι καί ἀσθενεῖς, ὥστε νά διδάσκονται οἱ ἄπιστοι.

- Μέχρι τόν οὐρανὸ μπόρῳ νά ἀνεβῶ.
- Μέχρι τόν ἄδην μπόρῳ νά κατακυλιθῶ.
- Μέ τὴ χάριν τοῦ Θεοῦ ἄς μένω στό μέτρο τῆς κλήσεως.

Δ.Γ.Α.

Τί κήρυγμα θά ἔκανε σήμερα ὁ Βαπτιστής;

Κήρυγμα *ἠθικῆς καθάρσεως*. Θά γινόταν ἐλεγκτικός, καυστικός.

Τί λέτε; Δέν θά φώναζε γιά τὴ νομιμοποίησι τῆς ἀνηθικότητος, γιά τὸ στραγγαλισμὸ τῶν ἠθικῶν ἀξιών, γιά τὴ διαστροφή τῆς ἐποχῆς μας;

Σᾶν νά ἀκοῦμε τόν Ἰωάννη:

• α. Νά καυτηριάξῃ τὸ νόμο, πού *ἀποποινικοποίησε* τὴ μοιχεία. «Οὐκ ἔξεστί σοι, βουλή τῶν Ἑλλήνων, νά βραβεύῃς τὴ μοιχεία!»!

• β. Νά καυτηριάξῃ ἄγρια τὸ νόμο, πού ἐπιτρέπει τίς *ἐκτρώσεις*, τὸ φόνον τῶν βρεφῶν καί τῶν ζωτανῶν ἐμβρύων. «Οὐκ ἔξεστί σοι, Ἑλλάς Ἑλλάς, νά πολτοποιῆς τὰ παιδιὰ σου». Ὁ Χριστὸς εἶναι αὐξήσις, «Αὐτόν δεῖ αὐξάνειν». Ἐμεῖς σήμερα δέν ἀφήνουμε νά αὐξηθοῦν οἱ μικροὶ Χριστοί, τούς ἐξοντώνουμε, τούς ἐμποδίζουμε νά ζήσουν!

• γ. Νά καυτηριάξῃ ἀνυποχώρητα τὸν τελευταῖο νόμο, πού φέρνει στόν τόπο μας ἐπίσημα τὸν *σοδομιτισμὸ* καί ἐπιτρέπει «γάμους» *ὁμοφυλοφίλων*, διεστραμμένων, ἀνωμάτων. «Οὐκ ἔξεστί σοι, βουλή τῶν Ἑλλήνων, νά ὀργιάξῃς πάνω στίς ἠθικές ἀξίες, νά στραγγαλίξῃς τὴν ἠθική, νά υποβαθμίξῃς τὴν οἰκογένεια καί τὸ γάμο»!

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ὅλα ἐπιτρέπονται;

Θ Χριστιανισμός δέν εἶναι μία ἰδεολογία, πού τήν ἀποδέχεται κανεῖς νοσησιαρχικά ἢ τήν ἀπορρίπτει. Εἶναι ἡ νέα ζωή. Καί αὐτή ἡ ζωή ἔχει νά κάνει μέ τόν ἐξαγνισμό καί τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος. Τά ἁμαρτωλά πάθη δουλεύουν πολλές φορές μέ ἐπικάλυμμα τήν ἐλευθερία. Καί ἐνῶ κατανοοῦν ἱκανοποιήσις ἀλόγων ὁρμῶν, παρουσιάζονται ὡς ἐλεύθερες ἐπιλογές κάθε ἀτόμου, πού εἶναι αὐτεξούσιο!

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος προλαβαίνει μιᾶ τέτοια διαστρέβλωσι καί δίνει τή νέα διάστασι τῆς ἐλευθερίας. Ὅπως ἡ ἀγάπη παίρνει νέες διαστάσεις, ἔτσι καί ἡ ἐλευθερία: «Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγώ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος» (Α' Κορ. στ' 12).

Τό «πάντα μοι ἔξεστιν» ἀναφέρεται ὄχι στή δυνατότητα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά στήν ἐξουσία του. Ἡ λέξις «ἐξουσία» στή γλῶσσα τοῦ Παύλου ἰσοδυναμεῖ μέ τή λέξι «ἐλευθερία».

Ἄλλο ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου καί ἄλλο δυνατότητα τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐλευθερία τότε εἶναι ἐλευθερία, ὅταν κυριαρχῆ στή δυνατότητα.

Ἄν, λοιπόν, τό «πάντα μοι ἔξεστι» τό ἐξηγοῦσαμε δυναμικά, δηλαδή, «Ὅλα μπορῶ νά τά κάνω», ἢ «Ἐχω δικαίωμα ὅλα νά τά κάνω» ἢ, κατά τό σύγχρονο ἰδιωματισμό, «Κάνω ὅ,τι μοῦ γουστάρει», ἢ κατά τήν παρερμηνεῖα ἄλλου χωρίου τοῦ Παύλου (Α' Θεσ. ε' 21). «Ὅλα τά δοκιμάζω, γιά νά κρατήσω τελικά τό καλό», τότε θά ὠδηγούσαμε τό λόγο τοῦ Θεοῦ στό νά ἐπιδοκιμάζῃ ἀνήθικες πράξεις καί ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας νά ἐγκρίνῃ ἀνελεύθερες λειτουργίες!

Κάτι τέτοιο ὅμως εἶναι ἀδιανόητο.

Ἐκεῖνο, πού ρυθμίζει τή δύναμι καί τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ κατὰ Θεόν λόγος. Εἶναι τό συμφέρον τῆς ψυχῆς.

- Τό μπορῶ δέν ἰσοδυναμεῖ πάντοτε μέ τό θέλω (Ρωμ. ζ' 15-19).

- Τό μπορῶ, καί ὅταν ἀκόμα ἔναρμονίζεται μέ τό θέλω, δέν εἶναι πάντοτε ἐπιτρεπτό. Διότι θέλουμε κάποτε πράγματα καταστρεπτικά, πού μᾶς σπρώχνουν σέ ἀλυσόδεμα, σέ ἐξάρτησι.

- Τό μπορῶ, καί ὅταν συνοδεύεται μέ τό θέλω καί εἶναι ἐπιτρεπτό, δέν εἶναι πάντοτε ἠθικό. Διότι ὅ,τι θέλεις ἐσύ καί σου ἐπιτρέπεται, μπορεῖ νά εἶναι ἐμπόδιο γιά τούς ἄλλους.

Τό «Πάντα μοι ἔξεστιν» ἀναφέρεται κυρίως σέ ἠθικῶς ἀδιάφορα πράγματα. Ἀναφέρεται στή χρῆσι πραγμάτων, πού αὐτά καθ' ἑαυτά δέν εἶναι ἁμαρτία. Στήν ἐξάσκησι π.χ. ἐπαγγέλματος, πού αὐτό καθ' ἑαυτό δέν εἶναι ἁμαρτία. Διότι ὑπάρχουν ἐπαγγέλματα, πού σέ κάθε περίπτωση εἶναι ἀθέμιτα, ὅπως π.χ. τοῦ τοκογλύφου ἢ τοῦ «πορνοβοσκοῦ».

Ἐπάρχουν «ἀπολαύσεις», πού σέ κάθε περίπτωση ἀπαγορεύονται, ὅπως τοῦ ἐξωσυζυγικοῦ «σέξ», ὅπως τοῦ τσιγάρου, ὅπως τῶν ναρκωτικῶν, ὅπως παρά φύσιν καταστάσεις, ὁμοφυλοφιλικές σχέσεις.

Τό κριτήριο, λοιπόν, γιά τό ἄν θά ἐνεργήσω ἔτσι ἢ ἀλλιῶς, δέν εἶναι ἡ «ὄρεξις» (τό «μου ἄρεσει») οὔτε εἶναι τό «ἐπιτρέπεται», ἀλλά εἶναι τό «συμφέρειν». Τό συμφέρον ἐδῶ ἰσοδυναμεῖ μέ τό ὠφέλιμο, μέ τό λογικό, μέ τήν ἀγάπη.

Ἐπάρχει καί τό «Οὐκ ἐγώ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος» (Α' Κορ. στ' 12).

- Θά κυβερνῶ τά πάθη ἢ θά μέ κυβερνοῦν; Θά μέ σέρνουν ἢ θά τά δαμάζω;
- Θά θέτω stop ἐκεῖ, πού χρειάζεται, ἢ θά σπρώχνωμαι στό γκρεμό;

Όταν η έξουσία γίνεται έξουσιασμός και έξαναγκασμός, όταν η έλευθερία χαλκεύει τὰ δεσμά τῆς έξαρτήσεως, τότε μεταπηδάμε άμέσως από τὸ χώρο τῆς έλευθερίας στο κελλί τῆς σκλαβιάς. Καί, τό χειρότερο, γινόμαστε σκλάβοι κρατώντας τὴ σημαία δήθεν τῆς έλευθερίας!

- Έλευθερία, πού κάνει βουτιά στο χάος, είναι αὐτοκτονία.

- Έλευθερία χωρίς φρένο, είναι τρέλα.

- Έλευθερία, πού παραδίνεται άνευ όρων, φοράει χειροπέδες και σέρνεται στη φυλακή.

Σνήγοροι διαφθοράς

Χριστός και άμαρτωλοί! Θέμα επίκαιρο. Όχι πρόβλημα, αλλά θέμα. Θέμα έκ του μή όντος. Ξεκάθαρη είναι ἡ αλήθεια, ότι ο Χριστός είναι ο **άναμάρτητος** Κύριος, ο «μή γνούς άμαρτίαν», «ός άμαρτίαν οὐκ έποίησεν οὐδέ εύρέθη δόλος έν τῷ στόματι αὐτοῦ» (Α' Πέτρ. β' 22).

Ξεκάθαρη είναι ἡ **υπόδειγματική Του άναμαρτησία**. Η ζωή Του είναι ο υπογραμμός για όλους. Η αγιότητα Του είναι υπόδειγμα τέλειο και παράδειγμα προς μίμηση. Τά ίχνη τῆς διαβάσεως Του είναι τὰ σημάδια για τὴ δική μας πορεία. «Χριστός έπαθεν υπέρ υμῶν, υμῖν υπολιμπάνων υπογραμμόν, ίνα έπακολουθήσητε τοῖς ίχνεσιν αὐτοῦ» (Α' Πέτρ. β' 21).

Ξεκάθαρη ἡ αγάπη Του στους άμαρτωλούς, πού **μετανοούν**. «Οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, αλλά άμαρτωλούς **είς μετάνοιαν**» (Ματθ. θ' 21).

- Αὐτονόητα τὰ παραπάνω. Καί όμως μερικοί ψευτοθεολογούντες, λαϊκοί και κληρικοί, σπεύδουν νά στηρίξουν και... άγιογραφικά τὴν πάσης φύσεως (και έκτός φύσεως) άμαρτία, και τὴ διαστροφή, και τὴν όμοφυλοφιλία. **Διαστρεβλώνουν** ἡ κόβουν και ράβουν χωρία τῆς Γραφῆς στα μέτρα τῶν έκφύλων, και, γιατί όχι, και στα δικά τους! Κατ' αὐτούς:

- Ό Χριστός δέχεται τούς μοιχούς και τούς πόρνους! "Αρα ο Χριστός δέχεται τὴν **πορνεία** και τὴ **μοιχεία**! "Όταν ο **γιατρός** δέχεται τόν άρρωστο, σημαίνει, ότι βραβεύει και στεφανώνει τὴν άρρώστια; Ό Χριστός είναι ο Ίατρός, ο μόνος πού μπορεί και γιατρεύει τὰ πάθη, και τὰ πιό βρωμερά. «Οὐ χρείαν έχουσιν οἱ ισχύοντες ιατροῦ, άλλ' οἱ κακῶς έχοντες» (Ματθ. θ' 12).

Ποιοί δέν έχουν ανάγκη τόν Χριστό, πού **μόνο** γιατρεύει και ποτέ δέν χαιδεύει άμαρτίες; Οἱ δύο κατηγορίες.

- Στη μιά ανήκουν όσοι τὴν άρρώστια τὴν θεωροῦν υγεία, τὴν κοπριά τὴν λένε εύωδία, τὴ χυδαιότητα τὴν βλέπουν ως... λουλούδι! Πρόκειται για τούς **άμοραλιστές**.

- Στην άλλη κατηγορία ανήκουν αὐτοί, πού θεωροῦν τούς έαυτούς τους υγιείς, άναμάρτητους. Πρόκειται για τούς **υποκριτές**.

- Ό Χριστός -λένε- δέχεται και άγκαλιάζει τελῶνες, πόρνους και μοιχούς! "Όσοι, έν έπιγνώσει μάλιστα τῆς διαστροφῆς, υποστηρίζουν κάτι τέτοιο, δέν είναι μόνο άγράμματοι άγιογραφικῶς. Είναι και βλάσφημοι! Φέρνουν δέ ως παράδειγμα τὴν **πόρνη**, πού δέχτηκε ο

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ιδιοκτήτης: Σύλλογος «Ιωάννης ο Βαπτιστής»

Υπεύθυνος έκδόσεως: Άγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 -105 54 - Άθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστέρι

Έτησια συνδρομή:

Έσωτερικού 10 €. Κύπρου 20 €.

Έξωτερ.: Εύρώπης 20 €. Άμερικῆς: **δολ. 25.**

Καναδά και Άυστραλίας: **δολάρια 30.**

Έπιταγές και έπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Άθήνα.

Χριστός, καί τή μοιχαλίδα καί εἶπε: «Ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος τόν λίθον βαλέτω» (Ἰωάν. ἡ' 7).

Ἄλλ' ὦ διαστρεβλωτές! Ὁ Χριστός δέχτηκε τή **μετάνοια** τῆς πόρνῆς, ὄχι τήν πορνεία αὐτήν καθ' ἑαυτήν. Ὁ Χριστός συγχώρεσε τίς ἀμαρτίες τῆς, διότι ἔκλαψε πολύ καί ἀγάπησε πολύ. Ὁ Χριστός συγχωρεῖ (Λουκ. ζ' 47) ὄχι ἀπλῶς πολλούς, ἀλλά ὄλους. Καμμία ὅμως ἀμαρτία **δέν κυρώνει καί δέν ἐπισφραγίζει**.

Καί ὡς πρὸς τήν μοιχαλίδα, εἶπε μέν τὸ «ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος τόν λίθον βαλέτω» γιὰ τοὺς σκληροὺς φαρισαίους, ἀλλ' ἡ σημασία τῆς σχέσεώς Του μέ τήν ἀμαρτωλή βρίσκεται στό **«μηκέτι ἀμάρτανε»** (Ἰωάν. ἡ' 11).

● Λένε οἱ διαστρεβλωτές: «Ὁ Χριστός δέν ποινικοποιεῖ τήν κάθε μορφή ἀμαρτίας». Λάθος. Τί εἶναι φοβερώτερο: Ἡ ποινικοποίησις τῆς ἀμαρτίας ἢ ὁ αἰώνιος κολασμὸς τῆς ἀμαρτίας; Ἡ **ἀποποινικοποίησις** τῆς φαυλότητος, τῆς διαστροφῆς, ὅπως εἶναι ἡ κλοπή, ἡ μοιχεία, τὰ ναρκωτικά, ἡ ὁμοφυλοφιλία, ἡ ληστεία, ὁδηγοῦν τήν κοινωνία σέ κόσμο ζούγκλας καί ἐγκλήματος.

Ὁ Χριστός **δέν ἀμνηστεύει** ἀμαρτίες. Προειδοποιεῖ πολλάκις γιὰ κολασμὸ ὅσους τήν ἀμαρτία τὴν κάνουν θεωρία, τρόπο ζωῆς, σημαία, νόμο τοῦ κράτους!

● Πάντως ὅσοι θεολογώντας (δῆθεν) γίνονται **αὐτόκλητοι συνήγοροι** τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ἅς μὴν ἐπικαλοῦνται μάρτυρα τόν Ἀναμάρτητο Χριστό, πού, ναί, διδάσκει τήν **«ἠθικὴ καθαρότητα»**.

Προκλήσεις

Ἡ ἐπέκτασις τοῦ «**Συμφώνου Συμβίωσης**» καί στοὺς ὁμοφυλοφίλους (22 Δεκεμβρ. 2015) ἀπετέλεσε πρόκλησι αἰσχίστου εἶδους. Ἡμέρες Χριστουγέννων, πού οἱ πιστοὶ ὑποδέχονται τόν σαρκωθέντα Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, βρῆκε ἡ Κυβέρνησις ὡς κατάλληλες, γιὰ νά ψηφιστῇ στή Βουλὴ ἡ **νομιμοποίησις «γάμου»** ἀνδρὸς μέ ἀνδρα καί γυναικὸς μέ γυναῖκα! Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθε, «ἵνα σώσῃ τόν

λαόν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶν» (Ματθ. α' 21), καί ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων, μέ εἰδικὸ νόμο, ἦλθε νά στεφάνωσῃ τήν πιὸ ἐπαίσχυντη ἀμαρτωλὴ σαρκικὴ μίξι.

Τῆς μιᾶς **προκλήσεως**, τῆς μεγάλης, ἀκολούθησαν ἄλλες σχετικὲς προκλήσεις. Ἀναφέρουμε μερικές:

● Ὄταν τὸ ἀντιχριστιανικὸ (καί φυσικὰ ἀνῆθικο) νομοσχέδιο ψηφίστηκε ἀπὸ τὴ Βουλὴ (κατὰ πλειοψηφία), τότε γνωστὸς ἡγέτης τῶν ὁμοφυλοφίλων, στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς, σηκώθηκε καί ἀγκάλιασε ἕναν «ὅμοιό» του, **φιλώντας** του περιπαθῶς στό στόμα! Καί ἀντὶ νά κληθῇ ὁ φρούραρχος νά ἐπιβάλη, ἐπὶ τῇ βᾶσει τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Βουλῆς, τὴν τάξι (ἐπὶ προσβολῇ τῆς δημοσίας αἰδοῦς), πολλοὶ βουλευτὲς χειροκρότησαν τὴ χυδαία πρόκλησι!

● Ἄλλη πρόκλησις: Ἀμέσως μετὰ τὴν ψήφισι τοῦ νόμου ὑπὲρ τοῦ «γάμου» ὁμοφυλοφίλων, δημόσιοι χώροι, καί δὴ πανεπιστημιακοί, γέμισαν ἀπὸ **ἀφίσσες βλάσφημες** γιὰ τὸ Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τὸ πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου!

● Ἄλλη πρόκλησις: Ἀκόμα δέν εἶχε στεγνώσει τὸ μελάνι, πού ὑπεγράφη ὁ ὑπὲρ τῶν ἀνωμάτων νόμος, καί ὁ μέγας ἔνοχος ἔγινε δεκτὸς τὴν **Πρωτοχρονιά** στό Νάο τοῦ Ἁγίου Διονυσίου Ἀθηνῶν μέ τιμές καί χαμόγελα ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία!

Φαντάζεσθε τόν Πρόδρομο νά ὑποδέχεται τόν Ἡρώδη, ἢ τόν Παῦλο νά ὑποδέχεται τόν αἰμομίκτη τῆς Κορίνθου μέσα στήν ἐκκλησία; Διαβάστε τὸ Α' Κορ. ε' 5, γιὰ νά δῆτε, ποιά ἡ στάσις τῆς Ἐκκλησίας σέ **σκανδαλοποιό**, πολὺ περισσότερο σέ νομοθετοῦντα ὑπὲρ τῶν σκανδαλοποιῶν. Βεβαίως, ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος συνιστᾷ ἀργότερα ἀγάπη στόν σκανδαλοποιό (Β' Κορ. β' 8). Πότε ὅμως; Ὄταν αὐτὸς **μετανόησε** γιὰ τὴν ἀνώμαλη σαρκικὴ του μίξι καί ἔκλαυσε.

● Ἄλλη πρόκλησις: Ὁ πρωτοστατήσας γιὰ τὴ νομιμοποίησι «γάμου» μεταξὺ ὁμοφυλοφίλων ὁ πρωθυπουργός, ἀπὸ

τό βήμα της Βουλῆς ζήτησε **συγγνώμη** ἀπό τούς ὁμοφυλόφιλους, διότι... ἄργησε ἢ Πολιτεία νά ἰκανοποιηθῆ τὸ αἴτημά τους νά «παντρεύονται» μεταξύ τους!

- Ἄλλη πρόκλησις: Τὴν ἡμέρα τῶν **Θεοφανείων** ὁ προεξάρχων τῆς ἀκολουθίας στὸν ἱ. Ναὸ Ἁγίου Διονυσίου Ἀθηνῶν ἐπίσκοπος,... εὐγενῶς φερόμενος, πρόσφερε τὸ Σταυρὸ νά τὸν ρίψῃ στὰ νερά τῆς Δεξαμενῆς, σέ ποιόν, παρακαλῶ; Στὸν βραβευτὴ καὶ στεφανωτὴ τῶν ὁμοφυλόφιλων, στὸν κ. Πρωθυπουργό!

- Ἄλλη πρόκλησις: Τούς νεωτέρους **Σοδομίτες**, τούς ἐκφύλους καὶ ἀνωμάλους, προσπαθοῦν ἀκόμα καὶ κληρικοί νά τούς... δικαιολογήσουν, μέ ἐπιχειρήματα **ψυχολογικά!** Ἔτσι γίνονται εὐγενέστεροι, στοργικότεροι καὶ σοφότεροι ἐνός Παύλου, πού λέειγιά τούς ὁμοφυλόφιλους: «Ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδία» - «Παρέδωκεν ὁ Θεὸς αὐτοὺς εἰς πάθη ἀτιμίας» - «Παρέδωκεν ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα» (Ρωμ. α' 22. 26. 28).

Καὶ οἱ προκλήσεις συνεχίζονται!

Ἰ Ἄλλη πρόκλησις: Ὁ πατριάρχης **Ἱεροσολύμων**, πρὶν ἀπὸ δύο περίπου μῆνες, ἀπένευσε στὸν Πρωθυπουργό τῆς Ἑλλάδος τὸν «**Μεγαλόσταυρο τοῦ Τάγματος τοῦ Παναγίου Τάφου!**» Παράσημο τοῦ Σταυροῦ σέ ἄνθρωπο, πού ἐκ πεποιθήσεως δέν κάνει οὔτε τυπικά τὸ σταυρὸ του!

- Ἄλλη πρόκλησις: Οἱ ὁμοφυλόφιλοι ἄρχισαν νά τυπώνουν **προσκλητήρια «γάμου»**. Δυὸ Κύπριοι, ὀνόματι Μάριος καὶ Φάνος, καλοῦν φίλους καὶ γνωστούς νά δοῦν «**τίς δυὸ βέρες, πού ὑπόσχονται αἰῶνια εὐτυχία**», νά παραστοῦν στὸ «**γαμήλιο γλέντι γιὰ τὴν τέλεση τῆς πῶ ἱερῆς στιγμῆς τῆς ζωῆς τους**» κ.λπ.!

Ἐρωτᾶται: Αὐτοὶ οἱ δυὸ δέν θεωροῦνται ἀκόμα μέλη τῆς Ἐκκλησίας; Καὶ ὅσοι θά συμμετάσχουν στὰ ἐπαίσχυντα (καὶ θά εἶναι πολλοί), δέν θεωροῦνται μέλη τῆς Ἐκκλησίας; Ὁρθῶς, λοιπόν, τὸ «Παγκύπριον Χριστιανικὸν Ὁρθόδοξον Κίνημα» ρωτᾷ τὴν Ἐκκλησία τῆς Κύ-

πρου: «**Θὰ ἀνεχθεῖ αὐτὴν τὴν δημόσιαν προσβολήν; Θὰ τολμήσουν οἱ ἱεράρχες νά ἀφορίσουν τούς βουλευτές, πού ψήφισαν τοιαῦτα αἵσχηνα;**».

- Κανεὶς δέν μιλάει γιὰ βία ἐναντίον τῶν διεστραμμένων. Ἄλλὰ καὶ κανεὶς ἀπὸ τούς **προεστώτες** τῶν ἐκκλησιῶν δέν ἔχει δικαίωμα νά ἀνέχεται ὅσους τελοῦν ἢ μετέχουν σέ «**γάμους**» **ἀνωμάτων**. Πολύ περισσότερο κανεὶς χριστιανός, λαϊκός ἢ κληρικός, δέν μπορεῖ νά μιλήσῃ γιὰ σεβασμὸ καὶ τιμὴ σέ μιὰ ἰδιαιτερότητα, πού δέν ἔχει σχέσηι μέ τὴ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεό. Ὁ Θεὸς «ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησε» (Γεν. α' 27). Δέν δημιουργήσε **ἄφυλα** ἢ... **τριτόφυλα** ὄντα!

- Γιὰ τὴν ποιμαντικὴ τῆς Ἐκκλησίας ἢ τάσις πρὸς ὁμοφυλοφιλία εἶναι καὶ αὐτὴ ἕνα **πάθος**, ὅπως τόσα ἄλλα ἀμαρτωλά πάθη (καὶ δὴ σαρκικά). Γιὰ τὰ πάθη θλιβόμαστε καὶ ἀγωνιζόμαστε, **ἀλλ' οὐδέποτε τὰ βραβεύουμε**.

Διαμαρτυρίες ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν

Θ ἄ ἔπρεπε νά συγκληθῆ ἡ Ἱεραρχία. Εἶχε βέβαια ἀποφανθῆ σέ προηγούμενη συνεδρία τῆς. Ἄλλὰ καὶ τώρα ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς περίμενε δυναμικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἀντίδρασις κατὰ τοῦ νόμου, πού ψηφίστηκε (22 Δεκ. 2015) ὡς «**Σύμφωνο Συμβίωσης ὁμοφυλόφιλων**».

Ἐπῆρξαν ὅμως καὶ φωνές διαμαρτυρίας. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε μερικές:

- Ὁ Μητροπ. Δημητριάδος Ἰγνάτιος: «Ἀποτελεῖ **ἐκτροπή** τὸ “Σύμφωνο...”». Ἡ Ἐκκλησία θά παραμείνει στὸ εὐαγγέλιο, στὴν πίστη τῆς. Τὸ κάθε πρόσωπο εἶναι σεβαστὸ καὶ ἑκατοντάδες ὁμοφυλόφιλοι βρίσκουν στήριξη ἀπὸ τούς πνευματικούς, γιὰ νά βροῦν ἕναν τρόπο διορθωτικό. Ἐμεῖς θά συνεχίσουμε νά στηρίζουμε τὴν ἑλληνικὴ οἰκογένεια καὶ βέβαια κάθε ἄνθρωπο μέ τὴν ἰδιαιτερότητά του, ἀρκεῖ νά μὴ θέλει νά τὴν ἐπιβάλει ὡς κάτι φυσικό.

- Ἱερατικὴ σύναξις Μητρ. Φλωρίνης: «Ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι κορυφαῖο ἀμάτημα. Ἡ Ἁγία Γραφή τὸ ἀποκαλεῖ **“βδέλυγμα”**. Ὁ ἀπόστ. Παῦλος χαρακτηρίζει τίς ὁμοφυλοφιλικές σχέσεις “**πάθη**»

ἀτιμίας”. Η όμοφυλοφιλία ἀποτελεῖ ἐκτροπή ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φυσιολογία καὶ ὄντολογία. Σύμφωνα καὶ μὲ τὸ “Διαγνωστικὸ καὶ Στατιστικὸ Ἑγχειρίδιο” (τό γνωστὸ ὡς DSM) τῆς Ἀμερικανικῆς Ψυχιατρικῆς Ἐταιρείας, ἡ όμοφυλοφιλία θεωροῦνταν μέχρι πρό τινος διαστροφή.

Ἡ νομιμοποίηση καὶ ἡ θεσμικὴ ἀναγνώριση τῆς όμοφυλοφιλίας σήμερα, θά ἀνοίξει τοὺς ἀσκούς τοῦ Αἰόλου γιὰ τὴν ἀναγνώριση τῆς παιδοφιλίας αὐριο (ὅπως στὴν Ὀλλανδία) καὶ τῆς κτηνοβασίας μεθαῦριο (ὅπως στὴν Γερμανία)!

• Ὁ Μητροπ. Αἰγιαλείας Ἀμβρόσιος:

«Μεγαλόσχημος Ἀρχιερεὺς προέβη στὶς δηλώσεις: “Οἱ όμοφυλόφιλοι, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, εἶναι δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ καὶ ἰσχύει καὶ γι’ αὐτοὺς ὁ ἀντίστοιχος σεβασμὸς καὶ ἡ τιμὴ”! Τὸ “σεβασμὸς” ἐνδεχομένως νά εἶναι συζητήσιμο. Ἀλλὰ “καὶ ἡ τιμὴ”; Θά τρελλαθοῦμε! Ὅσον ἀφορᾶ δὲ στό “δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ”, δηλ. αὐτὸς ὁ Δεσπότης μὲ ἄλλα λόγια μᾶς λέει, ὅτι ὁ Θεὸς φταίει, ὅταν ὁ γνωστὸς πιά στό Πανελλήνιο ἀνώμαλος τύπος ἀσπάζεται δημοσίως μέσα στὴ Βουλὴ τὸν “σύντροφό” του στόμα μὲ στόμα, ἢ ὅταν κάποιος τό παίζει καὶ ὀμαλὸς καὶ ἀνώμαλος, καὶ γυναικᾶς καὶ σοδομίτης! Κατὰ τὸν Πελοποννήσιο ἀρχιερέα εἰς ὅλους αὐτοὺς ἐμεῖς ὀφείλουμε καὶ σεβασμὸ καὶ τιμὴ!!!».

• Ὁ Μητρ. Μαντινείας Ἀλέξανδρος:

«Κάθε ἄνθρωπος, πού ἔχει τό κουσούρι του, δέν μπορεῖ νά τό ἐμφανίζει δημοσίως καὶ νά μὴ ντρέπεται. Τοὺς λυπᾶμαι. Εὐχομαι νά μετανοήσουν».

• Ὁ Μητροπ. Γόρτυνος Ἱερεμίας:

«Τοὺς βουλευτές, πού ψήφισαν αὐτὸ τό νόμο, δέν θά τοὺς δεχτώ. Ἄν συναντηθῶ μαζί τους σέ τελετές, δέν θά τοὺς δώσω τό Σταυρὸ νά τὸν φιλήσουν, γιατί αὐτοὶ μὲ τὴν ψήφο τους σέ ἓνα τέτοιο “σιχαμερό” νόμο πάτησαν τὸν Σταυρὸ».

Καὶ ἄλλοι ἐπίσκοποι, ὅπως ὁ Πειραιῶς Σεραφεῖμ καὶ ὁ Σιατιστῆς Παῦλος, δήλωσαν, ὅτι δέν θά δεχθοῦν στό Ναὸ βουλευτές, πού ψήφισαν τὸν αἰσχρὸ ὑπὲρ τῶν διεστραμμένων νόμο.

Τά ἀγέννητα σπουργίτια

Μανούλα,
Λές πῶς δέν ζῶ, μὰ κοίτα, τέσσερα ἀριθμῶ μέλη.
Στόν κόσμο πού δέν θές νά μέ φέρεις, ὁ Θεὸς μέ θέλει.
Δέν ἀναπνέω μόνο μου ἀκόμα,
ἀλλὰ ἀναπνέω μέσα ἀπὸ ἐσένα.
Δυὸ ὑπάρξεις, δυὸ καρδιές σέ σώμα πού λέγεται ἓνα.
Ἀποφασίζεις πῶς εἶναι γιὰ καλὸ μου,
μὰ δέν ρώτησες, μανούλα, γιὰ τό δικίο τό δικό μου;
Σέ ἀκούω, σέ νιώθω, μυρίζω τά αἰσθήματά σου,
κάθε σκέψη καὶ κραυγὴ
καθὼς δακρῦζουν τά ὄμματά σου.
Ποιὸς ἄνθρωπος, μαμά, ἀποφασίζει γιὰ ἐμένα;
Ποιὰ μοίρα, ποιὸς θνητὸς πέρα ἀπὸ ἐσένα;
Πόσο μιά ψυχὴ μπορεῖ νά ἀντέξει στό κρῦο;
Σέ μιά στιγμὴ τὸ ἱατρεῖο γίνεται σφαγεῖο.
Θεὲ μου ἄς ἤμouνα σπουργίτια
καὶ νά μποροῦσα νά πετάξω,
στοῦ οὐρανοῦ τὴν ἀγκυλιὰ γιὰ λίγο νά λουφάξω.
Ἀκούω τό γιατρό νά μπαίνει
καὶ ἡ ψυχὴ σου μένει μόνη.
Ὁ Θεὸς ἐκπληρώνει τὴν εὐχὴ μου
καὶ ἀπ’ τὸν πόνο μέ λυτρώνει.
Πετάω φηλά σέ Ἐκεῖνον καὶ χαράζω νέο δρόμο,
ἄν καὶ θά ἤθελα τό βράδου
νά κοιμᾶμαι στόν δικό σου ὦμο.
Καθὼς ἀνεβαίνω, μαμά,
βλέπω πολλὰ σπουργίτια στόν ἀέρα.
Ξεκινοῦν ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς Γῆς καὶ κάθε ἀπώλεια
σκοτεινιάζει λίγο τὴν ἡμέρα.
Μαμά, πές στὶς ἄλλες μανούλες,
τά σπουργίτια νά μὴν ἀφήσουν,
γιατί κάποια στιγμὴ ἀπ’ τίς ἀπώλειες
ὁ ἥλιος καὶ τά ἄστρα μας θά σβήσουν.

(ἀπὸ χρῆστη τοῦ ἀπὸδᾶ**ὸ)

Ὅσοι μποροῦν, στέλνουν τά 10 εὐρῶ ἐτησίως

Θά διευκολυνθῇ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἄν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τὴ συνδρομὴ (10 εὐρῶ) καὶ γιὰ τό ἔτος 2016.

• Στό λογαριασμὸ:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στό λογαριασμὸ:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικὰ στὴ διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**